

# “Sin novedad, señor ministro”

*Josep Cros i Cabré*

Que malparli un exaltat que no sap per on camina i la seva dona, més prudent i entenimentada, s'avergonyeixi que el marit cridi i argumenti sense solta ni volta, tant si es parla de futbol com de política com ho fa el Pep Xipoll, no ens n'hem pas d'estranyar. Que certes persones que sempre se les han donat de nacionalistes en temps perillosos, protagonitzant constitucions, fent gala i fatxendejant de ser més marxistes que en Marx i, veient que el doctrinarisme emprès anava en orris pels mateixos sostenidors del sistema allà on ara no s'entenen... es passés al socialisme per escalar ministeris; d'això, jo en dic ajupir-se sota el mamellam de la vaca lletera per nodrir-se de la llet que raja sola dels mugrons que sols degoten com fruites pletòriques d'ubèrrimes lactàncies. En canvi, si segueix assistint a sopars per homenatjar homes discrets i que plens de saviesa s'han reclòs a dins de casa per veure la impossibilitat de la lluita ara que governen els que el fat els fou propici, això ja em fa mostrar més dubitatiu. Però que de la seva conducta personal en faci un estira i arronsa com una goma elàstica dient que el nacionalisme català era fomentat per la classe burgesa que sempre ha imperat dins les aules de les universitats per fills residents a la Costa Brava, això ja no es pot deixar passar, perquè aquest home no només ha canviat de pensar, sinó que a més injuria els mateixos

nacionalistes dient que són nefasts i que no han existit mai, quan per aquesta causa han mort tanta gent i s'han sofert empresonaments i suplicis. Potser és hora que ens preguntem perquè esmerça tanta saliva corrossiva en detriment del que en un temps van ser les seves conviccions per agredir verbalment homes tan dignes com en Joan Triadú. Què té en contra d'aquest home, en el món del catalanisme, quan ja lluitava pels mateixos ideals durant el temps de les caveres fomentant Jocs Florals al sanatori de Cantonigròs, formant part de jurats als Jocs Florals quan es van mantenir a l'exili jugant-se el coll per poder anar salvant els mots.

No es poden dir a la babalà ni a la xamberg a afirmacions que taquen la immaculada puresa d'un veritable català nibat per una conducta com la del senyor Triadú, que seguí les petjades del seu sogre remonent el caliu que, de no escarbotar-lo amb brostims secs d'arboç entremig de balnearis, ens va fer mantenir l'esperança d'arribar on ara som. No ens ha d'estranyar que en volguem més quan tota Europa està proclamant l'Europa de les petites ètnies de la qual ha sortit, com es podia esperar, el nostre president, mentre que ell, al pas que va, no tindria res d'estrany que negués la veritable tomba de Ripoll, on hi ha els nostres orígens.

El que indigna més és que es

pronunciïn coses gratuïtes i provocadorament escandaloses aprofitant el cimbell d'un ministeri i ell mateix es convidi per Nadal, cosa que cap escriptent no gosaria fer, i si ho fes, segurament s'asseuria en un racó on no el poguessin veure. El que sorprèn més és que els pagesos dels poblets ens vegem obligats d'haver de doldre'ns que coses i paraules tan poc escaients les faci un senyor ministre que, per afegiment, és català però viu a la planúria potser a un canvi de camisa.

J. C. C.

